

оцінюючи біологічні активи, варто враховувати, що їх відображають у вартісному та кількісному виразі. Одиницею виміру біологічних активів є штуки, голови, кілограми тощо. За ринкового підходу вартість біологічних активів ґрунтується на цінах активного ринку. Тож оцінювач має оцінювати біологічні активи, виходячи з цін, що склалися на звітну дату на відповідні біологічні активи на активному ринку. Довгострокові біологічні активи, справедливу вартість яких за ринкового підходу достовірно визначити неможливо, необхідно визначати за витратним підходом. Оцінка біологічних активів і сільськогосподарської продукції за справедливою вартістю є не лише нормативною вимогою, а й чинником інвестиційної привабливості підприємства.

ПРОБЛЕМИ СОЦІАЛЬНОГО СТРАХУВАННЯ В УКРАЇНІ

***ПАВЛЮК А.В.,* МАГІСТРАНТ,
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА***

На сучасному етапі розвитку та формування ринкових відносин, одним з найголовніших напрямів діяльності нашої держави є вирішення питань соціального страхування як основи соціального забезпечення її громадян.

Соціальне страхування – фундаментальна основа державної системи соціального захисту населення, що уможливає матеріальне забезпечення і підтримку непрацездатних громадян за рахунок фондів, сформованих працездатними членами суспільства.

Обов'язкова форма соціального страхування запроваджується державою з метою забезпечення соціальних гарантій та соціальних інтересів всіх суб'єктів суспільства. Єдність інтересів зумовлює принцип солідарності. Об'єктивність, значимість та повсякденність соціальних ризиків ставить перед державою завдання: організувати та законодавчо закріпити обов'язкову участь певних суб'єктів у системі соціального страхування. В залежності від тяжкості наслідків соціального ризику, ступеню вірогідності його настання, законодавець визначає коло осіб, які в обов'язковому порядку підлягають соціальному страхуванню для кожного виду. Традиційно, воно

* *Науковий керівник – Маренич Т.Г., д.е.н., професор*

поширюється на найманих працівників, які складають більшість населення, основним доходом якого є заробітна плата. Обов'язковість участі контролюється державою, закріплюється в законі та не залежить від волі застрахованих.

В Україні обов'язкова форма соціального страхування є державною. В сучасний період більшість країн світу шукають оптимальні шляхи поліпшення соціального захисту населення. Одним із перспективних вважається розвиток обов'язкового недержавного соціального страхування, який передбачає масове залучення недержавних установ у цю сферу.

В економіко-правовому полі України виділяють чотири основні види соціального страхування:

- 1) пенсійне страхування;
- 2) страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності та витратами, зумовленими народженням та похованням;
- 3) страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності;
- 4) страхування на випадок безробіття.

На жаль, на сьогоднішній день система соціального страхування в Україні має наступні проблеми:

- чинне законодавство, що регламентує функціонування страхового ринку, не є логічно завершеним;
- немає чіткого бачення стратегічного розвитку вітчизняного ринку соціального страхування в цілому та його окремих складових;
- низький рівень капіталізації підприємств;
- недостатній розвиток брокерських послуг на ринку;
- низька довіра суспільства до страхових компаній;
- крім того, проблеми, які існують в українській економіці в цілому впливають, зокрема, і на страхову галузь;
- проблеми кадрового, технічного, інформаційного забезпечення тощо.

Їх вирішення дозволить не лише поліпшити соціальну політику України, а й зміцнить економіку держави, вивільнить додаткові бюджетні кошти, запобігатиме «тінізації» економіки, дозволить більш ефективно перерозподіляти грошові ресурси, за рахунок зниження навантаження на бюджет країни тощо.

Для вдосконалення системи соціального страхування в Україні необхідно:

- вдосконалити систему правового забезпечення розвитку ринку соціального страхування та державного регулювання і нагляду за

діяльністю його учасників;

— впровадити стимулюючу податкову політику на підприємствах;

— створити економічну основу забезпечення відшкодування основних фінансових ризиків, що вимагає встановлення обґрунтованого розміру тарифів страхових внесків, поступового перетворення страхових фондів у фінансово-кредитні страхові компанії;

— створити сприятливі умови для розвитку добровільного страхування, в тому числі на комерційних засадах тощо.

— відмінити непотрібні бар'єри, перепони та регулювання на ринку, що гальмують його розвиток та залучення іноземних інвестицій;

— обґрунтування й досягнення оптимальної структури між різними формами страхування;

— залучення коштів страхових фондів на потреби інвестиційних вкладень;

— інтеграція страхування до європейських страхових структур;

— створення об'єднань страховиків із метою зміцнення їх фінансового становища та надійності щодо здійснення страхових операцій;

— залучення страхового ринку для вирішення питань соціальної політики держави;

— підвищити рівень капіталізації підприємств та висунути вимоги щодо наповнення статутних фондів реальними грошима для підвищення надійності страхових компаній;

— запровадити реальні заходи, які б знизили можливості для корупції та бюрократичних перепон, принаймні в галузі страхування;

— розробити ефективні механізми захисту інтересів страхувальників.

Дороговказом подальшого реформування соціального страхування й удосконалення механізму правового регулювання відповідних правовідносин має бути забезпечення реалізації конституційних гарантій права на соціальний захист, принципу недопущення звуження змісту й обсягу існуючих прав і свобод при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних. Це можливо лише за умови убезпечення соціального страхування від надмірного державного впливу й посилення автономності відповідної системи, що вкрай важливо при нестабільній політичній та економічній ситуації в Україні.